

Arrest

nr. X van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 10 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2016.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas niet aannemelijk of geloofwaardig is.

De commissaris-generaal baseert zich hiertoe o.a. op de vaststelling dat: (i) verzoekers verklaringen verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties bevatten, (ii) hij zijn identiteit niet aannemelijk maakt en zijn interesse in zijn identiteitsdocumenten en inspanningen om deze te bekomen erg beperkt zijn, en

(iii) hij zijn politiek profiel niet aannemelijk maakt waardoor aan de door hem aangehaalde problemen geen geloof kan worden gehecht.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal.

Betreffende verzoekers argumentatie omtrent zijn ongeschoolde situatie en het feit dat hij noch kan lezen, noch kan schrijven, wijst de Raad er vooreerst op dat, zoals ook de commissaris-generaal terecht vaststelde, verzoeker zelf in eerste instantie spontaan gebruik maakte van data, waardoor van hem redelijkerwijze kon worden verwacht coherente en consistente verklaringen af te leggen omtrent de door hem aangehaalde data, wat in casu echter niet het geval was. Verzoekers beweerde analfabetisme biedt bovendien geen verklaring of rechtvaardiging voor de vaststelling dat hij ook omtrent niet tijdsgebonden, doch eenvoudig waarneembare elementen contradictoire verklaringen aflegde, zoals bijvoorbeeld betreffende het feit of hij al dan niet een chairman certificate diende voor te leggen bij de aanvraag van zijn paspoort. Het feit dat verzoeker geen school zou hebben gelopen en niet kan lezen en schrijven, vormt daarnaast evenmin een verschoning voor het gegeven dat hij tot op heden geen enkel origineel document voorlegt ter staving van zijn identiteit, reisweg of asielrelaas -hij slaagt er tot op heden niet in zijn identiteit met enige origineel identiteitsdocument voorzien van een foto te staven of aannemelijk te maken-, en voor zijn vastgestelde beperkte interesse in en inspanningen om (identiteits)documenten te verzamelen.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Dergelijk algemeen en allerminst ernstig verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te ontkrachten. Het relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing en de beschikking wordt gesteld dat zij geen interesse toont om aan identiteitsdocumenten te komen, doch dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij duidelijk verklaarde dat zij reeds in Irak een poging ondernam om haar “national identity” card (NIC) te bemachtigen, doch dat dit niet lukte omdat haar ouders uit het ouderlijk huis werden gezet en de identiteitskaart daar ligt. Verzoekende partij is van oordeel dat zij derhalve wel een poging heeft ondernomen om haar identiteit aannemelijk te maken en er dus geen sprake is van desinteresse. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij duidelijk heeft verklaard dat zij reeds in Irak een poging ondernam om haar “national identity” card (NIC) te bemachtigen, wijst de Raad erop dat verzoekende partij dit tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad heeft verklaard, maar ze gaf toen evenwel tezelfdertijd aan dat zij nadien (in België) geen inspanningen meer hiertoe heeft ondernomen, zo blijkt uit haar antwoord op de vraag van de commissaris-generaal of zij geprobeerd heeft om mensen in Bangladesh te contacteren om haar identity card te verzamelen: *“Ja, wanneer ik in Irak was, maar wanneer ik in België was nee.”* (gehoorverslag CGVS 23 maart 2016, p. 8). Op de vraag vervolgens van de commissaris-generaal waarom zij geen mensen heeft gecontacteerd voor haar identity card aangezien het een belangrijk document is voor haar asielaanvraag, antwoordde verzoekende partij: *“Wel, de reden dat ik het niet vroeg. Ik vroeg het eens in Irak, toen zeiden ze dat ze het niet wisten, daarom niet meer gevraagd”* (*Ibid.*). Uit verzoekende partij haar verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt aldus, en ze toont het tegendeel geenszins *in concreto* aan, dat zij louter en alleen vanuit Irak beweerdelijk eens een poging heeft ondernomen om haar ‘national identity card’ te (trachten te) verkrijgen, doch hier in België geen (ernstige) pogingen meer heeft ondernomen om dit nochtans zeer belangrijk document in het kader van haar asielaanvraag te (trachten te) bekomen. Dit duidt, in weerwil van haar verzuchtingen hieromtrent, wel degelijk op een gebrekkige medewerking en interesse in hoofde van verzoekende partij. Verzoekende partij slaagt er hoe dan ook tot op heden niet in enig origineel document voor te leggen ter staving van haar identiteit, reisweg of asielrelaas.

De Raad wijst er voorts op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven, en niet louter en alleen de vastgestelde beperkte interesse en inspanningen van verzoekende partij om (identiteits)documenten te verzamelen -een vaststelling die zij net als de andere vaststellingen geenszins ontkracht of weerlegt-, die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekende partij het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Verzoekende partij volhardt voor het overige in de middelen in haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing opgenomen motieven. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS